

Publicerad 2007-10-15 10:19 av dekorativ

och tyvärr finns det inga samband.

en bortkastad kärlek en förlorad mänsklighet.

honungslena lögner och gårdarna springer förbi varandra. vi stannar upp och hoppas på ett borde, de hinner snart ikapp oss. det som ser ut syns du kunde inte vara ute på mer fel spår jag anar det du vill jag anar en fortsättning men allt som finns och kommer att finnas är ett avslut. oerhörda skogsblockader och framtiden som stöps bland de andra ljusen. min lugg snuddar vid din överläpp och jag frågar mig vart är du på väg vart än du ska följer jag din skugga likt ett rovdjur som vakar sitt byte. det går inte att byta ut varandra när timmarna är snarlikt sena. fasansfullt mjuka tindranden utav solar som tänds solar som släcks. närmanden långt borta. bortom. jag såg ett jakande svar rinna ner för backen där borta. ser ni inte protesterna? varför kammar du alltid benan åt samma håll? vägriktning snett vänster neråt. skulle alla ha min finkänslighet skulle världen ha varit utan grova kanter kantlös kontursuddad. kanske bara för ett tag önskar jag mig bort. bortom ytterligare en gång. nu glömde jag dig du väntade bakom orden ville komma till uttryck sa du någonting eller kan jag fortsätta min berättelse? hursomhelst. jag ser din näthinna tillsammans med din närhet. de springer en kapplöpning nedför regniga fönsterbläck. det finns ingen given vinnare precis som det aldrig finns en början, det finns alltid flera och du frågar dig varför ingen ser dina lysande bravader de skiner ju så klart. jag svarar att det finns inte plats i en värld som har nått info max. de som kan hävda sig gör det och det speglas i publiken vilka som lyckas men resten blir stående och tittar på med avskyblandad avund. ingen vill tillhöra överflödet ingen vill räcka ut en hand åt det. överflödet, uppsjön utav oanade möjligheter. fly inte från normen men sanningen är den att inte ens de som påstår sig göra det gör det. alla är för fega även du. även jag. gråskalor upphöjt till en ny nivå. och de beskriver hela befolkningen så fullkomligt täckande. du skrek att du ville jag såg (jag lovar) men tålmodet besitter varken du. eller jag och när det kommer till saken som lämnades blottad för en vecka sedan har den sprungit ur sitt skal och du glömt också den. (som du glömde mig på bryggan när vi hade badat en höstdag eller var det vinter. kylan kring min bara kropp var inte hälften så kall som minnet du lämnat efter dig). jag andas i takt med distraktionen jag öppnar ögonen i samma stund som jag inser att blunda är det mest uttänkta man kan göra och jag sluter snabbt ögonen för jag vill inte se världen som människan har skapat. hur ska jag någon gång kunna uppskatta det vackra när det smutsiga smutskastar även detta. människan är smuts. naturen är ren. ursprunget är också rent men det resterande flödet stinker människokräk på långa vägar. hur kan du titta, hur kan du se på förstörelsen? det gör dig bara till en i mängden och jag ser hur du börjar som ett irritationsmoment och slutar som hatobjekt. jag vet inte varför kanske för alla sår du öppnat rivit i och lämnat blödande. på grund av dessa, förstår du, är jag inte hel. mitt läkekött har slutat läka. tårarna som jag en gång spillt brände hål på mina svarta tröjor de har gjutit hål på mina handleder och när kinderna hade skrapsår på var sida slutade kroppen att producera vätskan. självbevarelsedriften. varför besparade du inte mina kinder som du en gång kallade lena? varför hindrade du mig att gråta? jag är tacksam för en sak. du tog min mänsklighet med dig du lever nu som dubbel människa (dubbel världsbörda) och jag är fri. knuten endast till smärta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren dekorativ med Poeter.se id #17119 innehar upphovsrätten